

Soups&Stories,-om samliv, kjønn og identitet, Dialoger på buss, B-øpen 2014

Samtalene som har foregått under ett av møtene i private rom mellom tolv kvinner, er blitt regisserte til et manus for fire ulike dialoger. Her gjengis én av dialogene i sin helhet.

Dialogene formidles av fire skuespillere på B-øpen buss. Bussen tar publikum til de ulike atelierfelleskapene i Bergen under åpne kunstneratelier, helgen 13. og 14. september. Skuespillerne sitter to og to i bussen, et stykke fra hverandre, og fremfører dialoger over høyttaleranlegget.

A:

Mødre har stor makt, og jeg trodde på min mor i så mange år. Jeg trodde blindt på hennes erfaringer med menn, så mye at jeg *ikke* kunne se min egen far.

B:

Ja, det er noe drastisk som endrer seg i forholdet til foreldrene når man er voksen. Nå ser jeg ser hvor sterk påvirkning min mor har hatt, og det er litt sårt. Med min far har jeg oppdaget at vi kan ha interessante intellektuelle samtaler, -det er utrolig kjekt.

A:

Jeg har hatet min far i lange perioder. Mye på grunn av det min mor fortalte meg om ham.

C:

Min mor følger det tradisjonelle kjønnsrollemønsteret. Jeg er oppvokst i Norge med foreldre fra en helt annen kultur og opplever et voldsomt kulturkrasj. Jeg vet mange ganger ikke hvem jeg skal snu meg til...

D:

Hva er den største konflikten for deg?

C:

Min mor driver med en enorm forskjellsbehandlingen mellom meg og min bror. Om han går ut med forskjellige kvinner annenhver kveld så blir han uansett rost av min mor. De bare sukker på en omsorgsfull måte og ler.

B:
Men kan ikke du gå ut å treffe gutter eller venner?

C:
Nei, jeg kan ikke gjøre det. Jeg skal bare ha én mann i hele mitt liv blir jeg forklart. Derfor trenger jeg ikke å gå på den festen...jeg skal heller være hjemme og hjelpe mamma på kjøkkenet. "Du er ikke født for å være en mann, du er født for å være en kvinne".

A:
Det er jo din mor som har oppdratt din bror. Det er hun som undertrykker deg, og sønnen hennes lærer at det er sånn det skal være. En ny generasjon med destruktivt kvinnesyn...

D:
I mitt hjemland tenker kvinnene at menn er som babyer – helt sant...kvinnene trenger noen som må "skjerpe seg". Om kvinnene blir altfor sjefete blir mennene selvfølgelig lei.

C:
I Norge er menn veldig flinke til å hjelpe kvinnen... Fedrene fra vår kultur oppmuntrer ikke barna sine til å bli flinke til noe. Det er ikke slik som i Norge, hvor foreldre kjører barna sine. De er veldig usosiale med sine barn, gir dem ikke selvtillit. De gir deg heller dårlig selvtillit. Og så må ungene bli lege, advokat eller ingeniør!

D:
Vi er oppdratt til at kvinner skal være sterke og tålmodige, mens dere er oppdratt til at jentene skal være frie, men å jobbe.

B:
Jeg er ikke enig i at norske menn er så fantastiske. Jeg har levd sammen med og forlatt flere norske menn som var tilsynelatende gode menn og fedre. "Åh, Thomas er så flink til å lage mat. Åh, Jon er så flink til å leke med ungene!" Men det var jo alltid jeg som gjorde hoveddelen – 90% av middagene var det jeg som lagde. De middagene var det ingen som kommenterte.

D:

Men allikevel er dere heldige! Heldigere enn oss i hvert fall. I mitt land er mennene sjefete! Du må vaske klær...du må passe på barna...du må lage mat...du må vaske huset...mens de bare sitter der. Jeg er sulten...er du ferdig med maten?... Min eldste sønn pleier å si at det er greit at jeg får meg en ny kjæreste, men ikke mer én fra hjemlandet mitt.

C:

Jeg tror at innvandrer menn er sånn mot kvinnene fordi de har lært at kvinnene skal tåle så mye, og være så sterke. Dermed utnytter de oss på en måte. Alle vet jo innerst inne at kvinnen ikke har mer tålmodighet og styrke enn menn...

B:

Ja, jeg var så tålmodig og sterk i mitt ekteskap, at jeg ble alvorlig syk.

Jeg forsøkte medisiner og alt. Jeg ville dø så syk var jeg. Etter hvert merket jeg at hver gang jeg kom hjem til min mann så ble jeg verre. Etter vi hadde gått fra hverandre skjønnte jeg det. Jeg fikk utslett hver gang jeg hadde snakket med han i telefonen!

(Latter)

(liten pause)

A:

Men tilbake til det dere forteller om menn fra deres kultur. Stemmer det at mange afrikanske kvinner skiller seg etter at de kommer til Norge?

C:

Ja, det stemmer. Jeg tror at det blir mer og mer vanlig.

A:

Vi hører det litt her som at det ikke er en populær løsning. *"Så kommer de hit til landet og skiller seg...så drar de nytte av våre økonomiske goder..."*

D:

Men hva forventer man da egentlig? I Afrika har mannen ansvar for kvinnen, og gir henne mat, penger og hus. Vi er som slaver og de slår. Når kvinnene kommer til Norge så ser de at her kan de få økonomisk frihet. Hvorfor skal de tolerere den behandling de får fra sine menn? I tillegg blir vi ofte beskyldt for å bli for vestlige i vårt eget miljø.

B:

Hva er din egen situasjon?

D:

I Norge har jeg alle rettigheter og tolererer ikke lengre forskjellsbehandlingen.

Systemet her støtter faktisk en kvinne til å klare seg selv.

